

noget, der har ikke været Brug for denne Sikkerhedspræmie; selv uden den vilde der have været et stort Overflud. Den bør derfor efter min Mening ikke tages med ved Beregningen af de nye Tarifer, den gælder jo kun for Fremtiden. Naar den halvaarlige Rente af 2 pCt., som her foreslaas medregnet og Sikkerhedstillæget paa 5 pCt. lægges til, vil det med andre Ord sige, at Anstalten betaler 1 Krone tilbage med 93 Ore, og denne Tarifberegning gaar efter min Mening for meget i Anstaltens Favn, da Anstalten jo allerede er sikret ved de 34,600,000 Kroners fornøden Formue, dernæst ved Reserven, selv om denne bliver noget mindre, og endelig derved, at der fremtidig betales efter de gamle Tarifer. Jeg mener derfor, at de nye Tarifer burde beregnes noget mindre, end der er foreslaet i § 2. Saa har jeg kun en lille Bemærkning at gjøre til § 4. Det hedder der, at Interessenter, hvis Forsikringer ere tegnede før Udgangen af 1870, betragtes ved Bonusberegningen i alle Henseender, som om de være indtraadte den 1ste Januar 1871 Middag Kl. 12 med de da bestaaende Fordringer og med de Aldere, de paa den Tid havde. Deri kan der ligge nogen Ubilighed. Interessenterne fra de tidligere Anstalter faae altsaa ikke efter dette Lovforslag nogen Bonusubbetaling. Jeg tør dog ikke paastaa, at de lide nogen Uret, fordi jeg mangler fornødent Materiale for at komme til Bunds i Sagen, men have de ældre Interessenter ikke faaet nogen Ertrænedssættelse i den aarlige Præmie, betale de ligesaa stor Præmie som de Interessenter, der først begyndte deres Forsikring med den nuværende Anstalts Begyndelse, i Forhold til deres Alder, saa er der gjort Uret imod dem derved, at de ved deres tidligere Bidrag til de gamle Anstalter have sammenstødt en Kapital paa henved 21 Mill. Kroner, som den nye Anstalt modtog, og som den havde at støtte sig til fra Begyndelsen af, medens de nye Medlemmer ikke havde bidraget Noget dertil. Er der derimod taget tilbørligt Hensyn til denne Formue, og er den Præmie lavere end de nye Interessenters, er der ikke stet dem nogen Uret. Ogaa jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høie Things Velvillie, jeg ønsker, at det maa blive fremmet saa hurtigt, at det kan blive færdigt endnu i denne Samling. Mange af Interessenterne have ikke let ved at skaffe de aarlige Præmier til deres Policer, og det vilde derfor være dem en velkommen Gave, om de kunde faae en Bonus-Udbetaling, en Gave, som ikke gaar fra Noget, og som kommer tilbage til rette Sted. Jeg

føler mig foranlediget til at sige den høitærede Finansminister Tak for Lovforslagets Fremlæggelse.

Klein: Jeg kan for en væsentlig Del henholde mig til de Udtalelser, der allerede ere fremkomne fra andre Sider. Jeg skal derfor ikke forhale Tiden med at komme ind paa det egentlige Indhold af Lovforslaget; men der er en Paragraf, som jeg af principielle Grunde ikke kan Andet end henlede Opmærksomheden paa. Jeg tilstaar, at jeg er overhovedet ikke nogen Ven af, at man affærrer visse Spørgsmaal om Fortolkninger af Love fra at komme ind under Domstolene og henlægger dem til Administrationen. Jeg anser dette for at være i Principet urigtigt. Naar der gives en Lov, hvorefter der tillægges alle Borgerne eller visse Klasser af Borgere visse Rettigheder, forekommer det mig, at det er i Principet urigtigt at sige, at Afgjørelsen af, om den Enkelte i Kraft af denne Lov skal have Ret eller ikke, ikke tilkommer Domstolene, men derimod Administrationen. Det er ikke min Mening Andet end at henlede Opmærksomheden herpaa. Jeg skal erkjende, at, dersom der er noget Tilfælde, hvor der kunde være Grund til at fritage Domstolene fra Besværet med at skade med Retsfager at gjøre, er det netop det foreliggende. Men medens jeg altsaa skal finde mig med en vis No i, at man fraviger det efter min inderste Overbevisning rigtige Princip i denne Sag i Almindelighed, saa er der dog et lærligt Punkt, hvor det forekommer mig, at være meget tvivlsomt, om det lader sig forsvare at gjøre denne Afvigelse fra, hvad der i og for sig er principrigtigt. Jeg sigter til § 15. 2det Stykke. Første Stykke siger, at Spørgsmaalet om Udgang til Bonus-Udbetaling efter denne Lov ikke kan indbringes for Domstolene. Vad gaa! Kan man finde sig i, at man ikke maa søge Domstolene for at værge sine Rettigheder, kan jeg rolig gjøre det. Jeg skal ikke tænke paa at uleilige Domstolene. Men saa hedder det fremdeles, at de Spørgsmaal, som omhandles i Paragrafen, skulle henlægges til en Kommission, der dannes specielt i dette Diemed. Og disse Spørgsmaal, hvad angaa de? De angaa Striden om, hvorvidt det er den Ene eller den Anden, der kan optræde med Krav paa den Bonus, der skal udbetales ifølge en Livsforsikring. Jeg beder ærede Medlemmer læse § 12 igiennem; saa ville de se, hvad det er for Spørgsmaal. Der er udstedt Indtegningsbevis for en Livsforsikring. Spørgsmaalet er nu, hvem der har Krav paa den Bonus, der skal udbetales. Saa hedder det i 1ste,